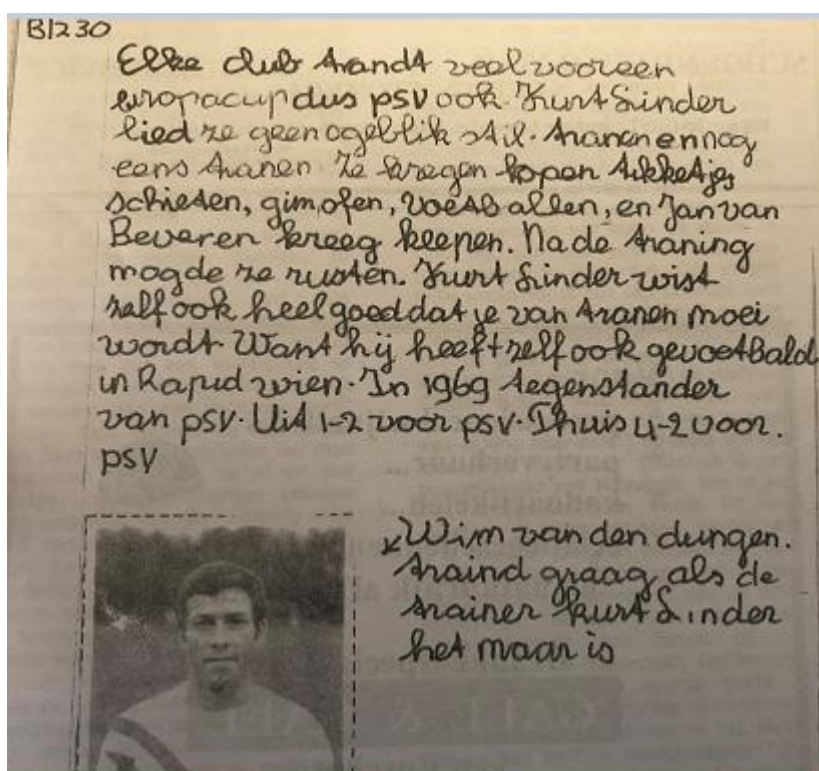

Effe bijkletsen met:

Jan Broers

Het is donderdagavond 24 januari dat Jan de 'vliegende reporter' van De Voorzet op bezoek krijgt. Het is weer een even druiligere dag geweest als waar we er in januari al zoveel van gehad hebben. Van winter is geen sprake. Althans niet zoals de al wat ouderen onder ons die gekend hebben. Maar we gaan niet somberen voorzover dit al een werkwoord is. Dat kan al helemaal niet als je met Jan Broers in gesprek gaat. Hij is tenslotte de man die we kennen als een rasoptimist. Een telefoontje maakt duidelijk dat ons gesprek wat later begint dan gepland. Dit omdat de trein vanuit Rotterdam, met Jan daarin, wat later het station van Gilze Rijen oprolde, vandaar. Nadat Jan in zijn knusse woning aan De Eikhof 1 voor een lekker bakje koffie gezorgd heeft krijgt hij direct het woord en stelt zich voor zover nodig wat nader voor. "Beste lezers, aangenaam, ik ben dus Jan Broers. Ruim 46 jaar geleden werd ik in de wieg gelegd in mijn geboorteplaats Gilze. Na bijna 20 jaar in Breda te hebben gewoond, woon ik inmiddels weer 6 jaar in Gilze. Mijn huidige beroep is salarisadministrateur bij het hoofdkantoor van Center Parks in Rotterdam. Mijn carrière begon ik ooit bij dagblad 'De Stem' Ook werkte ik nogal wat jaartjes bij transportbedrijf Gentenaar te Moerdijk. Ik ga als vrijgezel door het leven. Dit geeft mij alle ruimte om mezelf op mijn grote hobby verzamelen, cultuuractiviteiten en stappen toe te leggen. Verder ben ik van 1969 onafgebroken lid van de v.v.Gilze. Er kan dus reeds gespaard worden voor een feestje ter gelegenheid van mij a.s. 40 jarig lidmaatschap." Zo opent Jan. Het gevoel bestaat dat er met Jan heel wat bij te kletsen valt. Om maar eens te beginnen met Jan zijn voetballoopbaan. "Zoals gezegd, ik ben vanaf 1969 onafgebroken lid van de v.v.Gilze. Ik trapte mijn eerste balleke in Gilze 21. In al die jaren ben ik, wat het voetbal betreft, nooit een uitblinker geweest. Een gewone voetballer waar er best veel van zijn. Dat neemt niet weg dat ik nog ooit in de A-1 uitkwam die toen zelfs topklasse speelden. Dat die topklasse werd bereikt was de verdienste van de lichter van o.a Nard Machielsen en Albert Smeekens. Met mij in het elftal werd prompt 2 jaar op rij gedegradeerd. Ik heb me bij de senioren voornamelijk opgehouden in de lagere, noem het maar gezelligheidsteams. Inmiddels speel ik al weer zo'n 10 seizoenen in Gilze 6 het veteranenteam van de v.v.Gilze." Zo vat Jan zijn voetballoopbaan samen. Dat er meer zaken zijn die Jan bezighouden dan alleen voetbal valt direct op als je zijn huiskamer binnenstapt. Beide huiskamermuren zijn bedekt met wandrekken, vitrines en boekenkasten. De vensterbanken staan vol met nijlpaardbeeldjes in alle soorten en maten. Alles is netjes en overzichtelijk tentoongesteld. Het meest in het oog springen de enorme hoeveelheid singeltjes die als relikwieën door Jan bewaard worden en de stille getuigen zijn van een onuitwisbaar muziekverleden. Je zou er zowaar weemoedig van worden als je de 'singeltjestijd' echt hebt meegemaakt. De vraag dringt zich natuurlijk op. Hoe is

dit ooit begonnen en hoe hou je het in stand? Jan: "Veel mensen zullen zich uit hun kindertijd herinneren dat ze iets verzamelden zoals b.v. postzegels, sigarenbandjes, voetbalplaatjes of iets dergelijks. Bij velen is dat maar tijdelijke lol. Bij mij niet dus en woekert die verzamelzucht nog steeds door. Het zijn vooral de voetbalplaatjes waar het ooit mee begon. Het gaf mij een onbeschrijflijk geluksgevoel als ik het laatste nog ontbrekende voetbalplaatje in een album kon plakken. Ook was ik wel eens met mijn hobby bezig in de klas op de basisschool. Dat zo iets eigenlijk niet kon wist ik ook wel. Maar toen meester Wim van Wezel een voetbalplaatje van mij kapot scheurde, als sanctie voor mijn gedrag, sloegen bij mij alle stoppen door en mepte ik prompt de bril van zijn neus. Fout, fout ik weet het. Het weerhield mij er niet van door te sparen. Ook werd ik als schoolkind P.S.V supporter. Als achtjarige begon ik met het aanleggen van P.S.V. schriftjes. Ik plakte hierin foto's uit de krant en tijdschriften en verzoon hier zelf de nodige tekst bij. Ook schreef ik daar schijninterviews in met b.v. Willie van der Kuylen. Ik stelde de vraag en gaf ook zelf het antwoord. Dit hield ik vol tot mijn vijftiende en heb natuurlijk al die schriftjes netjes bewaard." "Als ge ze eens wilt zien." Zo biedt Jan aan. Dit schreef Jan als 8 jarige op blz. 30 van zijn eerste schriftje.

Geleidelijk aan werd zijn handschrift regelmatig en verdwenen er steeds meer taalfouten. En zo produceerde Jan door de jaren een hele stapel met P.S.V. schriftjes. Wat je bij een bezoek aan huize Jan ook niet kan ontgaan zijn de vele nijlpaardbeeldjes. In allerhande maten en modellen hebben ze een plaatsje gekregen in zijn huis. Hoe kom je

toch op het idee om nijlpaardbeeldjes te gaan sparen? Jan: "Ooit bracht 'Het klein Orkest' een singeltje uit met als titel 'Lang leve het nijlpaard' Op een kinderfeestje kreeg ik zo'n beeldje en later nog een. Dit was voor mij reden genoeg om ook hiervan een verzameling te beginnen. Het lijken mij, hoewel wat log, goed geaarde beesten. Maar van al mijn verzamelingen staan de singeltjes duidelijk op nummer één. Ik struin alle platenzaken en beurzen af in

de grote steden op zoek naar dat ene singeltje. Zo stapte ik ooit 's morgens om 9.00 uur een platenkelder binnen in Antwerpen om pas 's avonds om 5.00 uur weer bovengronds te komen. Misschien niet voor iedereen te begrijpen maar het is wel waar ik van geniet." Zo stelt Jan. Je vraagt je af of Jan nog wel tijd heeft voor andere bezigheden. "Jazeker," zo verzekert ons Jan, ik ben één van de vijfendertig wielervrienden van De Kronen. We gaan ieder jaar met z'n allen naar De Ronde Van Vlaanderen. Verder doen we mee aan een wielerpoule en wie onderaan staat loopt de kans dat de rode lantaarn aan zijn voordeur wordt gehangen. Ook kwallen we wat tegen elkaar. Daar is het belangrijkste wel mee gezegd. Ook bezoek ik zo af en toe concerten. Zoals wat jaartjes geleden toen ik ongewild voor de camera's van SBS 6 terecht kwam. Ik bezocht een concert van Bruce Springsteen in de Rotterdamse Kuip. Prachtig een belevenis van jewelste. Ik zag dat er voor aanvang 'zwarte' toegangskaarten verkocht werden. Toen er enkele weken later weer een concert in De Kuip was, nu van de Rolling Stones, dacht Jantje die toegangskaarten kan ik mooi op de zwarte markt kopen. Mooi niet. Jan kwam er niet in. Dan ga ik maar een paar pilsjes pakken zo troostte ik mezelf. Toen ik er daar genoeg van op had slenterde ik maar naar het station. Daar aangekomen was een filmploeg van SBS 6 bezig om opnames te maken voor het programma 'Per Spoor' Me van al die activiteiten niks aantrekkelijk vroeg ik aan een groepje conducteurs, die gefilmd werden, op luid en duidelijke wijze hoe laat de trein naar Gilze Rijen zou vertrekken. Ik kreeg als antwoord dat er deze avond geen stoptrein meer in Gilze Rijen zou komen. Ik was hevig ontdaan en zei pissig tegen de heren conducteurs: "Het is pas 10.00 uur ik ben eerder moeten vertrekken bij het concert van de Rolling Stones en dan is er ook nog eens geen trein die me naar Gilze Rijen brengt." "Ik voelde me als dorpeling behoorlijk achtergesteld. SBS 6 zond dit voorval enkele keren uit. Mijn ongenoegens waren fijntjes door de camera's vastgelegd." Zo zegt Jan nog een beetje nagenietend. Het is wel duidelijk dat we bijkletsen met een veelzijdig man die op bijzondere wijze inhoud aan zijn leven geeft. Je raakt niet met hem bijgekletst. Toch zijn we toe aan de slotvraag. Wat zou jij Jan de lezers van DE Voorzet nog willen toevertrouwen? "Poeh, dat is nogal een algemene vraag. Maar dat is allereerst dat ik vrolijk en tevens verdraagzaam naar anderen in het leven wil staan. Ik vind het dan ook jammer dat onze maatschappij zo verhard is. Ook mogen jullie weten dat ik ook een serieuze kant heb. In 2007 heb ik meegelopen met de Vierdaagse van Nijmegen. Dagelijks 50 km. En jawel nog uitgelopen ook. Dit alles voor het goede doel n.l de stichting 'Crigler Najjar Gilze Rijen' met welk opschrift we op onze shirtjes meeliepen. Zelfs voor Ton de Graaf, burgemeester van Nijmegen, bleven we niet onopgemerkt en kwam hij ons spontaan de hand schudden. Tot slot, jawel ook ik Jan Broers speelde ooit toneel bij de toneelgroep 'De Kersenpit'. Ik had daar o.a. een rol die slechts 2 minuten duurde. Nadat ik tot grote hilariteit van het publiek enkele zinnen in het Duits had gezegd werd ik doodgeschoten." Zo

besluit Jan lachend. Het is iedere lezer wel duidelijk we kletsten bij met Jan Broers die springlevend is. De man die gerekend kan worden tot die mensen die kleur geven aan het leven en een positieve invloed hebben op hun omgeving. We wensen Jan nog jarenlang toe bij de v.v.Gilze maar zeker ook veel 'verzamelplezier' Jan hartstikke bedankt voor je medewerking.

Febr 2008/ Red Jos van Dongen